

Мотиви към присъда № 12/ 24.02.2022 г. по НОХД № 2481 по описа на
Пловдивския окръжен съд за 2021 година

Пловдивската окръжна прокуратура е повдигнала обвинение спрямо подсъдимия П. М. П. и той е предаден на съд с обвинение за извършено престъпление по чл. 255 ал.3 вр. ал.1 т.2 и т.6 вр. чл.26 ал.1 от НК, изразило се в това, че през периода от 01.02.2009г. до 30.03.2010г. в гр.*, при условията на продължавано престъпление, при условията на посредствено извършителство чрез св. ДГХ, счетоводител на „*“ ЕООД -*, от която не може да се търси наказателна отговорност поради незнание на фактическите обстоятелства принадлежащи към състава на престъплението по чл.255, ал.3 вр. ал.1 , т.2 и т.6, вр. с чл.26, ал.1 от НК, в качеството си на собственик и управител на „*“ ЕООД -*, ЕИК *, е избегнал установяването и плащането на данъчни задължения в особено големи размери, общо 700 972.19лв., представляващи дължим данък върху добавената стойност в размер на 518 923,02лв. и корпоративен данък за финансовата 2009г. в размер 182 049,17лв. за „*“ ЕООД -*, като при водене на счетоводството на „*“ ЕООД -*, е съставил и използвал документи с невярно съдържание - отчетни регистри-дневници за покупки към СД по ЗДДС на „*“ ЕООД - *, съгласно чл. 124,ал.1,т.2 и ал.2 от Закона за данъка върху добавена стойност и чл.113 ал.1 и ал.2 от Правилника за приложение на Закона за данъка върху добавена стойност за данъчни периоди: месец февруари, април, юни и юли 2009г. в които е отразил фактури по неполучени доставки с право на пълен данъчен кредит и е приспаднал неследващ се данъчен кредит, а също и като е потвърдил неистина в писмени декларации, които се изискват по силата на закон и правилника за приложението му съгласно чл.125 ал.1 от ЗДДС и чл.116 , ал.1 от ППЗДДС и чл.91 ал.1 от ЗКПО. В обвинителния акт са изчерпателно описани фактите за всеки един от данъчните периоди, през които са извършени твърдените от прокуратурата изпълнителни деяния, включени в продължаваното престъпление и довели до общия съставомерен резултат.

Представителят на Пловдивската окръжна прокуратура поддържа изцяло повдигнатото обвинение - със същата фактическа обстановка, описана в обвинителния акт и същата правна квалификация на деянието. По отношение ангажирането на наказателната отговорност на подсъдимия счита, че следва да бъде определено наказание при превес на смекчаващите отговорността обстоятелства, което не следва да бъде изтърпяно ефективно, тъй като са налице основанията на чл. 66 ал. 1 от НК. Пледира в тежест на подсъдимия да бъдат възложени направените по делото разnosки.

По искане на подсъдимия съдебното следствие протече по реда на глава XXVII- ма от НПК, при хипотезата на чл. чл. 372 ал. 4 във вр. с чл. 371 т. 2 от НПК. Подсъдимият П. направи признание на фактите, изложени в обстоятелствената част от обвинителния акт и изрази съгласие да не се събират доказателства за тези факти. Съдът прие направеното от подсъдимия

самопризнание по предвидения от закона ред и обяви, че ще го ползва при постановяване на присъдата.

Защитникът счита, че по делото не се установява от субективна страна подсъдимият да е реализирал поведение, което да сочи към съзнателно неспазване на задълженията му като управляващ данъчно- задълженото лице, което прави дейността му несъставомерна. Алтернативно пледира за определяне на наказание в размер на 3 години лишаване от свобода, което да бъде редуцирано по правилата на чл. 58а от НК и да бъде приложен чл. 66 от НК.

Подсъдимият не оспорва тезата на прокурора относно фактическите обстоятелства, при които са извършени престъпните деяния и заявената от държавното обвинение правна квалификация на извършеното. Не се съгласява със заявеното от защитника му, че инкриминираната дейност е осъществявана съзнателно от счетоводителя на фирмата- Димитрина Христова. Заявява изрично, че тя не е знаела за случващото се- факт, признат от него наред с останалите такива от обвинителния акт.

Съдът, като анализира доказателствата по делото, направеното от подсъдимия самопризнание и обсъди изразеното от страните намира, че самопризнанието на подсъдимия по фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт и наличните по делото доказателства обуславят извод за безспорна фактическа установеност на извършеното, каквато е описана в обвинителния акт, по който е образувано съдебното производство. Тя е следната:

Подсъдимият П.П., с ЕГН *****, е роден в гр. С. Адресно регистриран е в гр. *, където живее семейството му, а при пребиваването в страната- и той. Българин е, български гражданин, женен е, с висше образование, не е осъждан. В момента работи в * като електротехник.

От 06.01.2009 г. подс. П. бил вписан като едноличен собственик и управител на регистрираното на 29.06.2006 г. ПО Ф.Д. № 1200/2006 г. на ОС- дружество „*“ ЕООД. Седалището и адресът на управление на дружеството били в гр. *. Дружеството осъществявало дейност по строителство на електрически инсталации и било регистрирано по ЗДДС.

Подс. П. и свидетелите Г. и А.Д. се познавали отдавна, тъй като работили в „***“. Подс. П. към инкриминирания по делото период бил едноличен собственик и управител на „*“ ООД, а свидетелят Г. на „***“ ЕООД.

През 2009 г. „*“ ЕООД, чрез своя управител- подс. П., подало оферта за участие в конкурс за избор на фирма за изработване, доставка, монтаж и пуск на оборудване за фирма „***“ ЕООД. Доставката била във връзка договор сключен между фирма „***“ ЕООД и Изпълнителната агенция за насърчаване на малки и средни предприятия по Оперативна програма ”Развитие на конкурентоспособността на българската икономика 2007-2013г.”. Проектът,

по който участвало "****" ЕООД, бил на стойност 3 966 656.67 лв. Безвъзмездната помощ била в размер на 25 % /991 664.00 лв./, а останалите средства били собствени на "****" ЕООД. В конкурса за избор на фирма участвали "*" ЕООД-*, "****" АД-* и "****" ООД Варна с управител свид.В.Т. Офертата на "*" ЕООД била одобрена на 10.02.2009г. с протокол на комисия, съставена от служители на "****" ЕООД - свид.Г., свид.М. и свид. Р.. На 18.02.2009г. бил сключен договор между подс.П. и свид.Г., управители съответно на "*" ЕООД и "****" ЕООД за изработване, доставка, монтаж и пуск на оборудване. В договора подробно били описани типа машини и оборудване което следвало да се достави, както и техническите характеристики на машините и оборудването.

За доставка на машините, посочени в договора, "*" ЕООД сключило договори с "****" ЕООД- Кърджали /договорът е от 29.01.2009г./ за доставка на четири машини на обща стойност 312 120.00 лева с ДДС и два договора /от 30.01.2009г./ с "****" ООД-София, които били на обща стойност 269 076.00 евро с ДДС. Машините по сключените договори за доставка изцяло покривали техническите характеристики на машините и оборудването, които следвало да бъдат доставени съгласно договора между фирма "****" ЕООД и Изпълнителната агенция за насърчаване на малки и средни предприятия.

Машините били доставени на "*" ЕООД и за тях били пуснати фактури, съответно от "****" ЕООД - Кърджали и "****" ООД- София. Монтажът, пускането на машините и обучението на работниците били реализирани от служители на фирмите- доставчици. За това имало съставени протоколи. За монтираните машини в цеха на „****“ ЕООД, доставени от "****" ЕООД – Кърджали, "*"ЕООД издало фактури за доставка на "****" ЕООД на стойност 1 550 229.60лв. с ДДС, а за тези от "****" ООД-София фактури на стойност 1 967 253.20 лв.

Същите машини, след като са били монтирани в цеха на "****" ЕООД, били облепени със стикери на "*" ЕООД. Без да е производител или упълномощено лице от производителя, подс.П. издавал декларации за съответствие на продукта по чл.7 от ЗТИП, което било право на производителя. "*" ЕООД издавало и гаранционни карти на машините, без да има това право. Никой не е делегирал допълнителни права на подс.П. извън тези посочени в договорите му с фирмите доставчици, а такива права не са му били предоставяни по силата на самите договори.

През 2009 г., във връзка със създалата се икономическа и финансова криза, дружеството на подсъдимия изпаднало в трудна финансова ситуация. Тъй като в края на 2008 г. той бил провел разговор със свидетеля Г. за участие в доставка на машини за дейността на фирмата на свидетеля Г., подс. П. в началото на 2009 г. сключил договор със свидетеля за доставка на оборудване, което трябвало да бъде надградено в система, спомагаща производството в управляваното от свидетеля търговско дружество.

Дружеството на подсъдимия реално извършило това абгрейдване, което

било описано в договора. Устната договорка със св. Г. обаче била след доставката на оборудването, дружеството на подс. П. да получи сума от порядъка на триста хиляди лева, като реално сумата, която била упомената в договора и която била многократно по-висока, ще остане за св. Г. Тя трябвало да бъде „превъртяна“, за да може да се усвои ДДС-то. Съобразявайки се с тежкото финансово състояние на „*“, подс. П. се съгласил с устните договорки със св. Г.. Бил наясно, че става дума за нечестни дейности, без предварително да бъде наясно с подробностите. Свидетелят Г. не му споделял нищо в тази посока. Впоследствие св. Г. му предоставил съответните банкови сметки на варненски фирми и двамата обсъдили основанията за издаване на фактурите - какво да запишат варненските фирми във фактурите, които издават на дружеството, управлявано от подсъдимия, заради което те да получават плащане от същото дружество. Така „завъртяли“ парите. Св. Г. превел парите по договора им по банковата сметка на фирмата, управлявана от подсъдимия на няколко пъти. От тези пари по договора им подс.П. извършвал съответните плащания към варненските фирми по фактурите, издадени от тях по предоставени му от св. Г. банкови сметки на варненските фирми. Св. Г. не го бил запознал с управителите на варненските фирми, нито предварително му казал имената на управителите на варненските фирми или лица за контакт. Останалата част от сумата, преведена от фирмата на св.Г., подсъдимият изтеглял на ръка и я предавал на св.Г., като за фирмата на подс.П. нищо не останало. Св. Г. обещал да даде 300 000 лв. след приключване на сделката-доставката на машините в неговото предприятие, абгрейдване, монтаж, пуск и настройки. Св.А.Д. от фирмата на подс. П. и подс. П. съвместно действали по абгрейдването, докато се видяло, че св.Г. не възнамерява да извърши обещаното плащане към фирмата. Така подсъдимият и свидетелят Г. се разделили в лоши отношения. Управляваното от подс. П. дружество не е получило реално доставките по фактурите, предмет на разследването. Но те преди прекратяване на дейността били фактурирани, съответно осчетоводени и декларирани като реално осъществени плащания по действително реализирани сделки.

През месец февруари 2009г. в дневник за покупки на „*“ ЕООД –* за месец февруари 2009г., чрез действията на св. Х. подсъдимият отразил данъчна фактура №149/ 25.02.2009г. с посочен доставчик “*” ЕООД, с данъчна основа 215 000.00 лв. и ДДС в размер на 43 000.00лв., която доставка не е била получена. На 12.03.2009г. в Справка-декларация по ЗДДС вх. № 16001248726/12.03.2009г. за данъчен период месец февруари 2009г., подадена пред ТД - НАП - * по електронен път с УЕП от името на св. ДГХ, е бил отразен резултат, включващ цитираната фактура. Така подсъдимият е избегнал установяването и плащането на данъчни задължения в особено големи размери- 43 000,00лв., като потвърдил неистина относно размера на получените доставки и начислен ДДС по доставките с право на данъчен кредит и е променил резултата за периода. Той декларира ДДС за възстановяване в размер на 299.54 лв., вместо действително установения ДДС за внасяне в размер на 42 700.46 лв., като е приспаднал и неследващ се данъчен кредит в размер на 43 000.00лв .

През месец април 2009г. в дневника за покупки за м. април 2009 г. на „*” ЕООД -*, ЕИК *, по описания начин, били отразени предоставени от подсъдимия на Х. фактури по неполучени доставки с право на пълен данъчен кредит по фактури:

-фактура № 2020/ 01.04.2009г. с посочен доставчик “*” ЕООД, с данъчна основа 402 000.00 лв и ДДС в размер на 80 400.00 лв.,

-фактура № 2021/ 01.04.2009г.с посочен доставчик “*” ЕООД, с данъчна основа 62 000.00 лв и ДДС в размер на 12 400.00 лв.,

-фактура № 120/ 02.04.2009г. с посочен доставчик “*” с данъчна основа 180 400.00 лв. и ДДС в размер на 36 080.00 лв.,

-фактура № 105/ 03.04.2009г. с посочен доставчик “*” ЕООД, с данъчна основа 236 200.00 лв. и ДДС в размер на 47 240.00 лв.

Така, при водене на счетоводство по описания начин- чрез действията на лице, което не притежавало знания за действителния характер на счетоводните документи, той съставил документ с невярно съдържание. На 13.05.2009г. в Справка-декларация по ЗДДС вх. № 16001285741/13.05.2009г. за данъчен период месец април 2009г., подадена пред ТД НАП - * по електронен път, с УЕП от името на св. ДГХ ЕГН:*****, подсъдимият е потвърдил неистина относно размера на получените доставки и начислен ДДС с право на данъчен кредит и е променил резултата за периода. Декларирал е ДДС за внасяне в размер на 21 519,87 лв., вместо действително установеното за внасяне ДДС в размер на 197 639,87лв., като е приспаднал и неследващ се данъчен кредит в размер на 176 120.00 лв. и е избегнал установяването и плащането на данъчни задължения в особено големи размер 176 120.00лв.

През месец юни 2009г. в дневника за покупки на „*” ЕООД-*, с ЕИК * за месец юни 2009г., били отразени като действителни в резултат на предоставените от подсъдимия на св. Х. фактури всъщност неполучени доставки с право на пълен данъчен кредит по фактури, както следва:

- фактура №141/07.06.2009г. с посочен доставчик “*” ЕООД, с данъчна основа 120 980.00лв. и ДДС в размер на 24 196.00 лв.,
- фактура № 2056/15.06.2009г. с посочен доставчик “*” ЕООД, с данъчна основа 380 000.00лв. и ДДС в размер на 76 000.00 лв.,
- фактура №142/07.06.2009г. с посочен доставчик “*” ЕООД с данъчна основа 373 300.00 лв и ДДС в размер на 74 660.00 лв.,
- фактура № 2057/19.06.2009г. с посочен доставчик “*” ЕООД, с данъчна основа 126 644.00лв. и ДДС в размер на стойност 25 328.00 лв. Така този дневник придобил характеристиките на документ с невярно съдържание.

На 13.07.2009г. в ТД на НАП била депозирана справка-декларация по ЗДДС вх. № 16001320905/13.07.2009 г. за данъчен период месец юни 2009г., подадена в ТД - НАП * по електронен път, с УЕП от името на св. ДГХ, в която чрез свидетелката подсъдимият потвърдил неистина относно размера

на получените доставки и начислен ДДС по доставките с право на данъчен кредит и е променил резултата за периода. Той е декларирал ДДС за внасяне в размер на 90 613, 49 лв., вместо действително установеното ДДС за внасяне в размер на 290 798,28 лв., приспаднал е и наследващ се данъчен в размер на 200 184.79 лв., с което избегнал установяването и плащането на данъчни задължения в особено големи размер 200 184.79 лв.

И за този данъчен период св. Х. действала добросъвестно, доверявайки се на предоставянето на фактурите от подсъдимия и необходимостта от осчетоводяването им, включването им в съответния дневник и формиране на финансовия резултат по ЗДДС, подлежащ на деклариране. Подсъдимият П. съзнавал, че св. Х. няма представа за неистинския характер на фактурите и последиците от включването им като надлежен счетоводен документ, респ. деклариране на резултат, формиран при съобразяване с тези фактури.

По идентичен начин подсъдимият процедирал и през месец юли 2009г. Предоставил за осчетоводяване първични счетоводни документи на св. Х.. Така в дневника за покупки на „*” ЕООД-* за месец юли 2009г. били отразени по вече описания начин- от св. Христова, която не е знаела, че предоставените ѝ от подсъдимия фактури не отразяват реални стопански операции, следните:

- фактура №4/08.07.2009г. с посочен доставчик “*” ЕООД, с данъчна основа 342 000.00лв. и ДДС в размер на 68 490.00лв.,

- фактура №5/ 10.07.2009г. издадена от “*” ЕООД, с данъчна основа 262 800.00 лв. и ДДС в размер на 52 560.00 лв.

Така при водене на счетоводство подсъдимият, действайки чрез лице, което не е имало представа за неистинността на счетоводните документи, респ. на декларираните въз основа на тях обстоятелства, е съставил документ с невярно съдържание – дневник за покупки.

На 12.08.2009г. в ТД - НАП - * по електронен път, с УЕП от името на св.ДГХ била подадена справка-декларация с вх. № 16001334691/12.08.2009г. за данъчен период месец юли 2009г. Така подсъдимият, чрез свидетелката е и потвърдил неистина относно размера на получените доставки и начислен ДДС по доставките с право на данъчен кредит и е променил резултата за периода, като е декларирал ДДС за внасяне в размер на 13 781,11 лв., вместо действително установения ДДС за внасяне в размер на 134 831,11 лв., като е приспаднал наследващ се данъчен кредит в размер на 121 050.00 лева. С това е избегнал установяването и плащането на данъчни задължения в особено големи размер 121 050.00 лв.

На 30.03.2010г. в гр.* в качеството си на собственик и управител на „*” ЕООД -*, подсъдимият подал по електронен път в ТД - НАП - * Годишна данъчна декларация вх.№160040028623/ 30.03.2010г. за финансовата 2009г. Такава декларация се изисква по силата на чл. 92 ал.1 от ЗКПО за удостоверяване истинността на някои обстоятелства. Той

декларирал 21 431,77 лева за дължимия корпоративен данък, при установен 182 049,17 лв. Така е избегнал за „*“ ЕООД- * установяването и плащането на данъчни задължения в особено големи размери - 160 617,40лв, като е потвърдил неистина в сочената декларация.

Посочената фактическа обстановка на извършеното се установява по несъмнен и категоричен начин от: направеното от подсъдимия при условията на чл. 371 т. 2 от НПК, прието от съда по реда на чл. 372 ал. 4 от НПК самопризнание на фактите, описани в обстоятелствената част на обвинителния акт. То се подкрепя изцяло от показанията на разпитаните в хода на досъдебното производство свидетели, които са непротиворечиви, взаимно допълващи се, съдържат описание на подлежащите на доказване факти по делото и съдът ги кредитира. В подкрепа на самопризнанията на подсъдимия са и приложените по делото писмени доказателства, както и заключенията на изготвените в хода на досъдебното производство експертизи.

Според заключенията на изготвените по делото технически експертизи на машините, монтирани в цеха на „***“, закупени от „***“ ЕООД и „***“ ООД-София, не се установява на тях да е монтирано допълнително оборудване или софтуер, които да са били доставени от варненските фирми „*“ ЕООД, „*“ЕООД, „*“ ЕООД и „*“ЕООД, съобразно наличните за това договори.

Това обосновава извод, че не е имало реални доставки по фактури за доставки от сочените търговци, въпреки извършените плащания по тях по банков път. Дружествата „*“ ЕООД, „* 2008“ ЕООД, „*“ ЕООД и „*“ ЕООД нямали регистрирани търговски обекти на територията на област Варна, нямали назначени работници, регистрирани автомобили, кадрова и техническа обезпеченост за осъществяване на дейността им, доказателства за извършен транспорт по доставките.

Управителите на тези дружества, всички със седалище и адрес на управление в гр. Варна, също са депозирали показания, от които се извежда липса на реално осъществявана дейност, вкл. и от вида на отразената във фактурите. Св.С.Д. – Управител на „*“ и Т.И. – Управител на „* 2008“ ЕООД сочат, че са упълномощили счетоводителя Н.И. да работи с техните фирми. Св. И. сочи, че е бил единствено счетоводител на фирмите.

Управителят на „*“ ЕООД -св.В.И. твърди да е регистрирал фирмата малко преди да замине за Англия. По-късно по молба на брат си -Т. И., изготвил и изпратил пълномощно от Англия на името на брат си и св.С.Д., съученик на брат му. Св.Т.И сочи, че е регистрирал „*“ ЕООД по идея на съученика му св. С.Д. и упълномощил св.Н.И. да го представлява и управлява фирмата, няма никакво отношение към дейността на фирмата и не е подписвал документи. □

Управителят на „*“ЕООД- св.С. П. твърди, че дружеството било

регистрирано на нейно име по молба на приятеля ѝ св.П.И и ако е подписвала документи, то е било искане на П.И. Не знае каква дейност е развивала фирмата. Не познавала упълномощените от нея лица, открили сметка на дружеството в банка “УниКредит Булбанк”. По-късно в полицията разбрала, че на нейно име се водят няколко фирми. Св.К.Н. и С.С., които съгласно представените документи от НАП-Варна са имали пълномощни да представляват “* “ ЕООД пред НАП-Варна, са отrekli да са извършвали дейност от името на тази фирма и да познават собственика ѝ. Св.Н. въпреки наличието на пълномощно от П. и тя да е открила сметка на фирмата, отrekла да е направила това.

В същия смисъл са и показанията на разпитаните като свидетели служители на „*“, работили в цеха на „***“ЕООД . В обобщение- и от гласните доказателства, преценени поотделно и наред с писмените такива, се установява липсата на сделки, които да съответстват на отразените такива в инкриминираните по делото фактури.

Самопризнанието на подсъдимия П. се подкрепя от показанията на разпитаните в хода на досъдебното производство свидетели, заключенията на изготвените експертизи, от приложените по делото писмени доказателства, които съдът кредитира изцяло.

По делото са налице писмени доказателства относно движението на парични средства по сметките на управляваното от подсъдимия дружество и съответно- на получателите по коментираните фактури. От данните за сметката на ревизираното в хода на данъчната проверка дружество в „ПроКредит банк“ е видно, че сумите, платени от „*“ЕООД на варненските фирми- доставчици, са част от постъпвали по сметката същия ден суми от сметка на “***” ЕООД от “Си банк”. В деня, в който управляваното от подсъдимия дружество превежда парите от “ПроКредит банк”-* в “Уни Кредит Булбанк” - филиал *, сумите били теглени в брой от лица, които нямат отношение към дейността на варненските фирми. Те разполагали с пълномощно да оперират с банковите сметки на дружествата, като тегленето ставало в гр.* от св.В.Т. и св. С.С. В показанията си свид. С. твърди, че в същия ден когато парите се изтегляли, те се предавали на хора от Варна в гр.*.Това се правело от него и от св.В.Т., защото така са могли да получат комисионните, дължими за това, че са свързали управителя на “ ***” ЕООД - Г. с варненските фирми. Св.В.Т., близък на Г., твърди че го е запознал със св. Н.И, счетоводител на всички варненски фирми.

Разплащането между фирмите през банка “Асет банк” с „*“ ЕООД се извършвало като в банковата сметка се внасяли на ръка определена сума пари от св.Н.И. по стойността на фактурата, която се плащала и същия ден сумата се теглела в брой. Св.Иванов твърди, че парите са му давани от св. С.Д., а след като ги изтеглил ги връщал на св. С.Д.. За извършването на тези банкови операции св. Н.И. съветвал свидетелите С.Д. и Т.Г., за да може да се доказва плащане между фирмите.

От анализа на движението на паричните средства по банковата сметка на „*“ЕООД може да се направи извод, че преводите през банките се правело единствено с цел да не бъдат оспорени сделките между „*“ЕООД и варненските дружества “*” ЕООД, “* 2008” ЕООД, “*” ЕООД, “* “ ЕООД.

От показанията на свидетелката Д.Х., която обслужвала счетоводно „*“ ЕООД, с управител подс. П., се установява извършването на тази дейност и през инкриминирания период, по силата на сключен договор. В края на всеки месец подс. П. или негов доверен представител носел в офиса на свид. Х. документи, касаещи счетоводното обслужване – фактури за закупени продукти, болнични листове, договори и други. Свид. Х. изготвяла дневниците за покупки и продажби, справки декларации по ЗДДС, ведомостите за заплати и ги предоставяла на подс. П. за подпис. Тя имала пълномощно от подс. П. да подава СД по ЗДДС и дневниците за покупки и продажби, което правела със своя електронен подпис. Имала и пълномощно чрез електронно банкиране да извършва всички плащания на „*“ по ДДС, осигуровки и др. Тя не е съставяла фактури за продажба на „*“ ООД и не е притежавала печата на фирмата. Според обясненото ѝ от подсъдимия П. представените ѝ фактури били свързани с изграждането на обекта на фирмата на свид. Г. „***“ ЕООД. Самата свидетелка не е знаела дали са верни подадените от подс. П. данни.

Фактическата обстановка се установява и от подлежащото на кредитиране заключение на съдебно-счетоводната експертиза, приложена в т. 5 от ДП. Относно към установяване на значими по делото факти са и заключенията на изготвените по делото съдебно-графически експертизи, които установяват принадлежността на подписи на лицата, които се твърде да са подписали инкриминираните по делото счетоводни документи, респ. са осъществявали дейност от името на съконтрагентите по инкриминираните по делото фактури и свързаните с тях финансови операции. Фактурите, според заключенията на експертизите, са били подписвани за „*“ ЕООД от подсъдимия.

Признатите от подсъдимия П. факти съответстват и на установеното при данъчната ревизия, приключила с ревизионен доклад № 1200898/30.03.2012 г. Дължимите данъчни задължения по ЗДДС са формирани в резултат отказано право на приспадане на данъчен кредит на фирма “*” ЕООД по отношение на фактури за извършени покупки с доставчици: “*” ЕООД с ЕИК 148063513 за фактури както следва-№149/25.02.2009г.с данъчна основа 215 000.00лв. и стойност на ДДС 43 000.00 лв.; №2056/11.06.2009г. с данъчна основа 380 000.00лв. и стойност на ДДС 76 000.00лв.; №2057/19.06.2009г. с данъчна основа 126 644.00лв. и стойност на ДДС 25 328.00лв.; №2020/01.04.2009г. с данъчна основа 402 000.00лв. и стойност на ДДС 80 400.00 лв. и №2021/03.04.2009г. с данъчна основа 62 000.00 лв. и стойност на ДДС 12 400.00лв., като последните две фактури не са отразени в дневника за продажби на доставчика: “* 2008” ЕООД с ЕИК 200529219 за фактури както следва- №141/08.06.2009г. с

данъчна основа 129 980.00лв. и стойност на ДДС 24 196.00лв.; №142/15.06.2009г.с данъчна основа 373 300.00лв. и стойност на ДДС 74 660.00 лв. и №120/02.04.2009г. с данъчна основа 189 400.00лв. и стойност на ДДС 36 080.00лв., като последната фактура не е отразена в дневника за продажби на доставчика: “* “ ЕООД с ЕИК 103856844 за фактури както следва-№ 4/08.07.2009г. с данъчна основа 342 450.00лв. и стойност на ДДС 68 490.00 лв. и №5 /10.07.2009г. с данъчна основа 262 800.00 лв. и стойност на ДДС 52 560 .00 лв.: “* “ ЕООД с ЕИК 200535340 за фактура № 105/03.05.2009г. с данъчна основа 236 200.00лв. и стойност на ДДС 47 240.00лв., като фактурата не е отразена в дневника за продажби на доставчика.

На всички фактури било посочено, че плащането е извършено по банков път.

При анализ на представените дневници за покупки и продажби е установено, че фирмите доставчици на “*” ЕООД развивали дейност само когато трябвало да им се издават фактури. В периода 02 -07.2009г.- “*” ЕООД е издала фактури на “*” ЕООД през месеците февруари, април и юни и само в тези месеци има фактури за доставки и продажби. „* 2008” ЕООД има издадени фактури на “*” ЕООД за месеците април и юни, като фактурата за месец април не е включена в дневника за продажби, и има регистрирани фактури за покупки и продажби само за месец юни. “* “ ЕООД има издадена фактура на „*” ЕООД за месец април, като фактурата не е включена в дневника за продажби на фирмата. “*” ЕООД има издадени фактури на „*” ЕООД за месец юли, и има регистрирани покупки и продажби само за месец юни и юли. “***” ЕООД има издадени фактури на „***” ЕООД за месец юли и само за този месец от периода има регистрирани покупки и продажби.

От своя страна от представените банкови документи се установява, че при всички плащания от “БМсистемс” ЕООД към контрагентите си чрез техни сметки в “Уни Кредит Булбанк” е налице една последователност в действията на фирмата платец и фирмата получател. В същият ден в който фирмата платец преведе парите от “ПроКредит банк”-□ * в "Уни Кредит Булбанк" - филиал *, парите се теглят в брой от лица, които нямат отношение към дейността на фирмата, а само са упълномощени да оперират с банковите сметки, като тегленето става в гр.*. Според свидетеля С., същия ден когато парите се изтеглят те се предават на хора от Варна в гр.*. Това се правило от него и от свид.В.Т., защото така са могли да получат комисионните дължими за това, че са свързали управителя на “***” ЕООД, Г. с варненските фирми. Самият Т. е участвал в търга за избор на фирма чрез “***” ООД Варна и като близък на Г., твърди че го е запознал с свид. Н. И., който е счетоводител на всички варненски фирми.

При възприетата от съда фактическа обстановка, съответстваща на наличните по делото доказателства и изразеното признание от подс. П.П., Пловдивският окръжен съд приема за несъмнено доказано, че той е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението по

чл. 255 ал.3 вр. ал.1 т.2 и т.6 вр. чл. 26 ал.1 от НК. През периода 01.02.2009г. до 30.03.2010г. в гр.*, при условията на продължавано престъпление, при условията на посредствено извършителство чрез св. ДГХ, ЕГН:*****, счетоводител на „*” ЕООД -*, ЕИК *, от която не може да се търси наказателна отговорност поради незнание на фактическите обстоятелства принадлежащи към състава на престъплението по чл.255, ал.3 вр. ал.1 , т.2 и т.6, вр. с чл.26, ал.1 от НК, в качеството си на собственик и управител на „*” ЕООД -*, ЕИК *, е избегнал установяването и плащането на данъчни задължения в особено големи размери, общо 700 972.19лв., представляващи дължим данък върху добавената стойност в размер на 518 923,02лв. и корпоративен данък за финансовата 2009г. в размер 182 049,17лв. за „*” ЕООД -*, като при водене на счетоводството на „*” ЕООД -*, е съставил и използвал документи с невярно съдържание - отчетни регистри-дневници за покупки към СД по ЗДДС на „*” ЕООД - *, ЕИК *, съгласно чл.чл. 124,ал.1,т.2 и ал.2 от Закона за данъка върху добавена стойност и чл.113 ал.1 и ал.2 от Правилника за приложение на Закона за данъка върху добавена стойност за данъчни периоди: месец февруари, април, юни и юли 2009г., в които е отразил фактури по неполучени доставки с право на пълен данъчен кредит и е приспаднал неследващ се данъчен кредит, като е потвърдил неистина в писмени декларации, които се изискват по силата на закон и правилника за приложението му съгласно чл.125 ал.1 от ЗДДС и чл.116 , ал.1 от ППЗДДС и чл.92 ал.1 от ЗКПО, както следва:

1. През месец февруари 2009г. при водене на счетоводство е съставил документ с невярно съдържание - дневник за покупки на „*” ЕООД -*, ЕИК * за месец февруари 2009г. в който е отразил неполучени доставки с право на пълен данъчен кредит по данъчна фактура №149/ 25.02.2009г. с посочен доставчик “*” ЕООД, с данъчна основа 215 000.00 лв. и ДДС в размер на 43 000.00лв., а на 12.03.2009г. е избегнал установяването и плащането на данъчни задължения в особено големи размер 43 000,00лв., като в Справка-декларация по ЗДДС вх. № 16001248726/12.03.2009г. за данъчен период месец февруари 2009г., подадена пред ТД - НАП - * по електронен път с УЕП от името на св. ДГХ, ЕГН:*****, е потвърдил неистина относно размера на получените доставки и начислен ДДС по доставките с право на данъчен кредит и е променил резултата за периода, като е декларирал ДДС за възстановяване в размер на 299.54 лв., вместо действително установеното ДДС за внасяне в размер на 42 700.46 лв. като е приспаднал и неследващ се данъчен кредит в размер на 43 000.00лв .

2. През месец април 2009г., при водене на счетоводство е съставил документ с невярно съдържание - дневник за покупки на „*” ЕООД -*, ЕИК *, за м. април 2009 г., в който е отразил неполучени доставки с право на пълен данъчен кредит по фактури с №№:

-фактура № 2020/ 01.04.2009г. с посочен доставчик “*” ЕООД, с данъчна основа 402 000.00 лв и ДДС в размер на 80 400.00 лв.,

-фактура № 2021/ 01.04.2009г.с посочен доставчик “*” ЕООД, с данъчна основа 62 000.00 лв и ДДС в размер на 12 400.00 лв.,

-фактура № 120/ 02.04.2009г. с посочен доставчик “*” с данъчна основа 180 400.00 лв. и ДДС в размер на 36 080.00 лв.,

-фактура № 105/ 03.04.2009г. с посочен доставчик “*” ЕООД, с данъчна основа 236 200.00 лв. и ДДС в размер на 47 240.00 лв.,

а на 13.05.2009г. е избегнал установяването и плащането на данъчни задължения в особено големи размер 176 120.00лв., като в Справка-декларация по ЗДДС вх. № 16001285741/13.05.2009г. за данъчен период месец април 2009г., подадена пред ТД НАП - * по електронен път, с УЕП от името на св. ДГХ ЕГН:*****, е потвърдил неистина относно размера на получените доставки и начислен ДДС по доставките с право на данъчен кредит и е променил резултата за периода като е декларирал ДДС за внасяне в размер на 21 519,87 лв., вместо действително установеното ДДС за внасяне в размер на 197 639,87лв. като е приспаднал и неследващ се данъчен кредит в размер на 176 120.00 лв.

3.През месец юни 2009г. при водене на счетоводство е съставил документ с невярно съдържание - дневник за покупки на „*” ЕООД-*, ЕИК *, за месец юни 2009г., в който е отразил неполучени доставки с право на пълен данъчен кредит по фактури с №№:

- фактура №141/07.06.2009г. с посочен доставчик “*” ЕООД, с данъчна основа 120 980.00лв. и ДДС в размер на 24 196.00 лв.,
- фактура № 2056/15.06.2009г. с посочен доставчик “*” ЕООД, с данъчна основа 380 000.00лв. и ДДС в размер на 76 000.00 лв.,
- фактура №142/07.06.2009г. с посочен доставчик “*” ЕООД с данъчна основа 373 300.00 лв и ДДС в размер на 74 660.00 лв.,
- фактура № 2057/19.06.2009г. с посочен доставчик “*” ЕООД, с данъчна основа 126 644.00лв. и ДДС в размер на стойност 25 328.00 лв.,

а на 13.07.2009г. е избегнал установяването и плащането на данъчни задължения в особено големи размер 200 184.79 лв., като в справка-декларация по ЗДДС вх. № 16001320905/13.07.2009 г. за данъчен период месец юни 2009г, подадена в ТД - НАП * по електронен път, с УЕП от името на св. ДГХ ЕГН:*****, е потвърдил неистина относно размера на получените доставки и начислен ДДС по доставките с право на данъчен кредит и е променил резултата за периода като е декларирал ДДС за внасяне в размер на 90 613, 49 лв., вместо действително установеното ДДС за внасяне в размер на 290 798,28 лв., като е приспаднал и неследващ се данъчен в размер на 200 184.79 лв.

4. През месец юли 2009г. при водене на счетоводство е съставил документ с невярно съдържание - дневник за покупки на „*” ЕООД-*, ЕИК * за месец юли 2009г., в който е отразил неполучени доставки с право на пълен данъчен кредит по фактури с №№:

- фактура №4/08.07.2009г. с посочен доставчик “*” ЕООД, с

данъчна основа 342 000.00лв. и ДДС в размер на 68 490.00лв.,

- фактура №5/ 10.07.2009г. издадена от “*” ЕООД, с данъчна основа 262 800.00 лв. и ДДС в размер на 52 560.00 лв.,

а на 12.08.2009г. е избегнал установяването и плащането на данъчни задължения в особено големи размер 121 050.00 лв., като в справка-декларация вх. № 16001334691/12.08.2009г. за данъчен период месец юли 2009г., подадена в ТД - НАП - * по електронен път, с УЕП от името на св.ДГХ, ЕГН:***** и е потвърдил неистина относно размера на получените доставки и начислен ДДС по доставките с право на данъчен кредит и е променил резултата за периода като е декларирал ДДС за внасяне в размер на 13 781,11 лв., вместо действително установеното ДДС за внасяне в размер на 134 831,11 лв., като е приспаднал неследващ се данъчен кредит в размер на 121 050.00 лева;

5. На 30.03.2010г. в гр.* в качеството си на собственик и управител на „*” ЕООД -*, ЕИК *, е избегнал установяването и плащането на данъчни задължения в особено големи размери - 160 617,40лв. за „*” ЕООД- *, като е потвърдил неистина в Годишна данъчна декларация вх.№160040028623/ 30.03.2010г. за финансовата 2009г. подадена в ТД - НАП - * по електронен път, която декларация се изисква по силата на чл. 92 ал.1 от ЗКПО за удостоверяване истинността на някои обстоятелства, като е декларирал 21 431,77 лева за полагащия се корпоративен данък, при установен 182 049,17 лв.

-

С нормата на чл. 255 от НК законодателят е установил защита от престъпни посегателства на обществените отношения, свързани със законосъобразното формиране на приходната част на бюджета на държавата от постъпленията на данъци. Техен предмет са неустановените от органите по приходите (по вид и размер) или неплатени данъчни задължения. Основният състав на престъплението по чл. 255 от НК очертава формите на изпълнително деяние- действие или бездействие, осъществено в нарушение на правилата на данъчното законодателство, и насочено към създаване на пречки за установяването или плащането на дължимия данък при възникване на обект на данъчно облагане от реално извършена стопанска сделка.

Подсъдимият П.П. е годин субект на посоченото престъпление. В т. 3. на Тълкувателно решение № 4 от 12.03.2016 г. на ВКС по т. д. № 4/2015 г., ОСНК е указано, че субект на престъплението може да бъде физическото лице, представляващо по закон данъчно задълженото лице, което за подсъдимия по делото е несъмнено установено. В случая е установена не само представителната власт на подсъдимия, възникнала по силата на закона, в качеството му на управител на търговското предприятие, но и това, че във фактически план, като управител на „*” ЕООД, обективно е осъществявал присъщите функции на данъчно задължено лице и е допринесъл за настъпване на съставомерния резултат - избягване на установяването и

плащането на данъчни задължения. Счетоводството на фирмата също се е осъществявало от лице, изпълняващо разпорежданията на подсъдимия и отчитащо му се за извършената дейност. Показанията на свидетелската Х. и обясненията на подсъдимия безпротиворечиво установяват, че счетоводното отчитане е извършвано от свидетелката, която е притежавала квалификация и знания за тази дейност. Същевременно фактическото водене на счетоводната отчетност се е основавало изцяло на предоставяните от подсъдимия на счетоводителката първични счетоводни документи. Тези документи тя описвала в дневниците за покупки (и продажби), съответно в справките-декларации по [чл. 125, ал. 1 ЗДДС](#). В този смисъл нарушенията на счетоводното законодателство, допуснати при неговото осъществяване, са резултат от поведението на подсъдимия, изразяващо в предоставянето на съответните първични счетоводни документи, към които стриктно се е придържала свидетелката. Свидетелката не е съзнавала фактическите обстоятелства на престъплението, т. е. действала невиновно, но с тези си действия е била използвана от подсъдимия за извършването на самото фактическо изпълнение на деянието.

Безспорно е установено по делото, че „*“ ЕООД е било регистрирано по ЗДДС през инкриминирания период, което е създавало за подс. П. задължения да осигури точното и добросъвестно изпълнение на разпоредбите на посочения закон. Съгласно разпоредбата на [чл. 3 от ЗДДС](#), „*“ ЕООД се явява данъчнозадължено лице и за него са изцяло относими задълженията, които ЗДДС вменява на регистрираните по [този закон](#) данъчни субекти. Съгласно изискванията на [чл. 124 от ЗДДС](#), данъчният субект следва да води отчетни регистри – дневници за покупки и продажби, в които да отразява получените от него данъчни документи – фактури - в дневника за покупки и издадените от него данъчни документи-в дневника за продажби. По силата на [чл. 125 от ЗДДС](#) за същия този данъчен субект възниква задължението въз основа на отчетните регистри да подава справка-декларация за всеки данъчен период, който е едномесечен по ЗДДС и съвпада с календарния месец. Към справка-декларацията се прилагат и отчетните регистри за този данъчен период. По този начин за регистрираните лица, които са получили стоки или услуги по облагаема доставка, възниква правото на приспадане на данъчен кредит. Установено е по безспорен начин, че сделките, по които са издадени процесните фактури с посочените в тях доставчици не са реални, тъй като не са извършвани. Издадените за фактури представляват документи с невярно съдържание, тъй като отразяват процеси, които в обективната действителност не са протекли. Тези документи с невярно съдържание са били използвани при водене на счетоводството на „*“ ЕООД, след което са били включени в дневника за покупки на дружеството. Безспорно е установено от анализа на доказателствената съвкупност, че въпросните сделки не са били осъществявани. В подадените в данъчната служба справки-декларации се твърди, че те са осъществени. Същите са включени в справката, вследствие на отразяването им в отчетните регистри. По този начин в справката-декларация

за инкриминираните данъчни периоди е потвърдена неистина от подс. П., като дейността е извършена чрез св. Х. Тъй като не са налице реални сделки в конкретния случай липсват доставки по процесните фактури, липсва данъчно събитие, то за получателя по сделките не възниква и право на данъчен кредит, но включвайки го в справките декларации, данъчният субект го приспада. С подадените през инкриминирания период пред ТД на НАП- * на осн. [чл. 125 от ЗДДС](#) справки декларации е било декларирано, че представляваното от подс. П. търговско дружество дължи ДДС за внасяне в занижен размер, в сравнение с дължимия за всеки от съответно посочените данъчни периоди данък, определен по размер в издадения ДРА и в заключението на назначената по делото съдебно- счетоводна експертиза. Декларираният занижен размер на ДДС за посочените данъчни периоди е в резултат на неправомерно приспаднал данъчен кредит по фактурите, издадени от доставчици на дружеството, за които е установено, че не са били негови съконтрахенти. На посочените фактури е придаден вид, че са съставени от лицата, представляващи фирмите - доставчици, същите са осчетоводени и представени в ТД на НАП *, за да удостоверят извършването на сделки и плащане от страна на подсъдимия по тях и се претендира приспадане на данъчен кредит. Целта на документираните в процесните фактури "кухи сделки" е била да се преобразува финансовият резултат на представляваното от подсъдимия търговско дружество по начин, който да сочи не на дължим от него ДДС, а на приспадане на ДДС, изчисляван в резултат на неосъществените сделки, лъжливо документиращи в инкриминираните фактури.

Безспорно е установено, че справките-декларации са подадени в данъчната служба чрез електронния подпис на св. Х., която е осъществявала счетоводното обслужване на управляваното от подсъдимия дружество. През процесните данъчни периоди тя е осчетоводявала представените ѝ фактури от подсъдимия, в качеството на управител на дружеството, които били вписвани в дневника за покупки и включени в подадените от нея справки-декларации. Установено е, че св. Х. не е знаела, че процесните фактури документират неосъществени сделки, предвид което не е действала виновно, като извършител на процесните деяния при общност на умисъла с подсъдимия. Това се потвърждава от обстоятелството, че свидетелката не е била запозната с отношенията на подсъдимия с посочените във фактурите доставчици. Тя е проверявала фактурите само досежно техните реквизити, но не и за наличието на документи, удостоверяващи реалността на доставката на фактурираната стока, нейното количество или обстоятелства свързани с извършеното нагледно плащане на стоката по фактурата. Свидетелката Х. чрез електронния си подпис е подала в ТД на НАП-* инкриминираните по делото справки-декларации по [чл. 125, ал.1 от ЗДДС](#). Налице е посредствено извършителство, тъй като деецът използва друго лице, което потвърждава неистина в писмена декларация при липса на общност на умисъла, което да обоснове съучастие, в какъвто смисъл е Постановление № 3/1982 г. на

Пленума на ВС и съдебната практика /Решение № 127/06.04.2015 г., по н.д. № 123/2015 г. на ВКС, III н.о./. В настоящия случай посредственият извършител е използвал като оръдие наказателноотговорно лице, което мотивира да извърши изпълнителното деяние така, че то действа при някои от обстоятелствата, изключващи умишъла. С данък по ЗКПО се облага получената печалба за годината. Печалбата е резултатна величина, получена като разликата между всички осчетоводени приходи и всички осчетоводени разходи. От писмените доказателства и заключението на счетоводната експертиза се установява, че в годишната данъчна декларация, която се изисква по силата на чл. 92 ал.1 от ЗКПО, с вх.№160040028623/ 30.03.2010г., подадена в ТД - НАП - * по електронен път, подс. П. за финансовата 2009г. е деклариран 21 431,77 лева за полагащия се корпоративен данък, при установен 182 049,17 лв.

Престъплението на подсъдимия е резултатно, тъй като се е стигнало до неплащане на установени данъчни задължения към държавата. То е довършено чрез потвърждаването на неистина пред органите по приходите в подадените справки-декларации по ЗДДС. Справката - декларация за съответния данъчен период е документ, който създава за данъчно-задълженото лице права и задължения. Затова този документ трябва да съдържа вярна информация за дейността на търговските субекти, регистрирани по ЗДДС, в т.ч. и за осъществяваните през периода доставки на стоки и заплатената по тях цена, с включен в нея ДДС.

По делото са несъмнено установени по вид и размер възникналите за данъчно- задълженото лице задължения за внасяне на ДДС. Събрани са достатъчно доказателства и за сделките, по които данъчно задълженото лице „*“ ЕООД е "получател" на услугите/стоките, за които е извършило плащане с ДДС и чието възстановяване в бюджета на държавата, в качеството на управител на търговското предприятие, подсъдимият е следвало да осигури чрез вярно осчетоводяване, деклариране, плащане. Той по фиктивен начин е доказал правото на данъчен кредит, т. е. правото на прихващане на задължението - чрез документално счетоводно оформени фиктивни сделки, по които „*“ ЕООД е бил "купувач". По делото е установено, че посоченото предприятие, чийто управител е бил подсъдимият, е фиктивен купувач по процесните фиктивни сделки, без да са извършвани посочените в инкриминираните по делото счетоводни документи доставки на стоки и услуги.

За всеки от данъчните периоди, съвпадащи с инкриминираната по делото дейност, е несъмнено установено по размер задължение за внасяне на ДДС. У подс. П. е било налично знание за приходната част в баланса на фирмата на данъчно задълженото лице. Установено е и че правото на данъчен кредит /правото на прихващане, приспадане/ реално не е възникнало в размера, деклариран от името на задълженото лице, а в един значително по-скромен размер, поради несъществуването на представените сделки, по които данъчно задълженото лице е получател /купувач/ по сделките. И това

обстоятелство е било несъмнено известно на подсъдимия.

Обективните признаци на престъплението по чл. 255, ал.3, вр.ал.1, т.2, предл.1, т.6 и т.7, вр. чл. 26, ал.1 от НК са налице. В конкретния случай подс. П. е осъществил повече от едно от изпълнителните деяния, посочени от законодателя в основния текст на престъплението, за което се води наказателното производство- той е потвърдил неистина в дължима по ЗДДС данъчна декларация за всеки един от петте инкриминирани данъчни периода, с което е реализирал деянието, посочено в чл. 255 ал. 1 т. 2 от НК. При водене на счетоводството на фирмата за всеки един от данъчните периоди са съставени и документи с невярно съдържание- отчетни регистри- дневници за продажбите на „*“ ЕООД, в които са отразени данъчни фактури по неполучени доставки от вече посочените двама търговци, с право на пълен данъчен кредит. Подсъдимият е претендирал приспадане на неследващ се данъчен кредит за сумите по посочените 11 бр. фактури. Тези плащания са залегнали и като извършен от дружеството разход, с което е занижен и размерът на дължимия данък по ЗКПО за финансовата 2009 г. Реализирал е изпълнителните деяния, визирани в чл. 255 ал. 1 т. 6 и т. 7 от НК. Така е било избегнато установяването и плащането на данъчни задължения в общ размер на 700 972,19 лв., дължими по ЗДДС и ЗКПО. Налице е квалифициращият белег на престъплението „данъчни задължения в особено големи размери“. Легалната дефиниция на този признак е в чл. 93 т.14 предл. 2 от НК и определя като такива задължения над дванадесет хиляди лева.

Налице е и другата твърдяна от обвинението правна квалификация на извършеното- при усложнената форма на чл. 26 от НК. Подсъдимият П., като управител на данъчно задълженото лице, неколkokратно е нарушил по посочените в чл. 255 ал. 1 т. 2, т. 6 и т. 7 от НК начини законоустановените си задължения към фиска. През "непродължителен период от време", съгласно задължителните за съда указания, дадени в ТР№ 1/07.05.2009 г. на ВКС по т.д. № 1/09 г. на ОСНК, е нарушен един и същ престъпен състав при постигане на един и същ престъпен резултат - избягване установяването и плащането на данъци. Налице е единство на увреденото правно благо, при еднородност на начина на извършване и обвързаност по време. При осъществяване на инкриминираните в нормата действия, деецът е имал едни и същи фактическо положение и трайно отношение към предмета и обекта на посегателство - защитените от закона обществени отношения, които той засяга, както и еднакво психическо отношение към общественотоопасните последици на деянията си. Те са извършени и при "еднородност на вината". При констатирана обективна и субективна еднородност в посочения по-горе смисъл, отделните деяния следва да се третираат не като самостоятелни престъпления, а като едно продължавано престъпление.

-

По вида и размера на наказанието.

Като смекчаващи отговорността на подсъдимия обстоятелства съдът

намира: чистото му съдебно минало, добрите характеристични данни- трудово ангажиран, полагащ грижи за семейството си и за близки родственици извън него, изразеното съжаление за случилото се. Като такова обстоятелства следва да се има предвид и изминалият изключително дълъг период от довършване на престъплението до санкционирането му, през което време подсъдимият е имал законосъобразно поведение. Като отегчаващо отговорността обстоятелство съдът намира размера на данъчните задължение, чието установяване и плащане е било избегнато. За по- тежката правна квалификация на извършеното е достатъчно те да са над 12 000 лв. В случая е налице 58 пъти по- висок размер от криминализирания. Значителното надвишаване на минимално изискуемото за по- тежката правна квалификация, съобразно константната съдебна практика, е отегчаващо отговорността обстоятелство. Наказанието на подс. П. следва да бъде определено при превес на смекчаващите отговорността обстоятелства.

За престъплението по чл. 255 ал.3 вр. ал.1 т.2 и т.6 от НК се предвижда наказание от три до осем години лишаване от свобода и конфискация на цялото или на част от имуществото.

При спазване на императива на чл. 35 ал. 3 от НК и съобразявайки се с целите, визирани в чл. 36 от НК, Пловдивският окръжен съд намира, че справедливо за подсъдимия П. би било наказание от четири години лишаване от свобода, което да бъде редуцирано по правилата на чл. 58 а от НК съобразно начина, по който протече съдебното следствие.

Същевременно, значим за справедливостта на наказанието факт е неспазване на изискването на чл. 22 от НК за разглеждане на делото в „разумен срок“. В конкретния случай съдът констатира неразумната продължителност на наказателното производство и решаването му в неразумен срок по смисъла на чл. 6 § 1 от ЕКПЧ. Действително, делото е с фактическа и правна сложност. Деянията, за които подсъдимият П. е привлечен към наказателна отговорност, са били извършени в периода от 01.02.2009 г. до 30.03.2010 г. Наказателното производство е било образувано на 21.03.2013 г. с постановление на прокурор от ОП-Пловдив. Били са събрани значителен по обем доказателства, обособени в 37 тома. Производството е било спирано с цел издирване на лица, чиято евентуална съпричастност с дейността на дружествата- доставчици е била от значение за разкриване на обективната истина. Подсъдимият е привлечен като обвиняем за пръв път на 16.07.2015 г. / л. 7-10 т.1 а от ДП/. До датата на постановяване на присъдата са изминали над 6 години, през които той е търпял негативите от висиящността на наказателното производство. Подсъдимият лично не е допринесъл за продължителността на процеса в досъдебната му фаза.

Подобна продължителност на наказателно производство, при липса на доказателства същата да се дължи на виновно поведение на подсъдимия, е винаги съществено обстоятелство, налагащо преценка за смекчаване на наказанието. Такъв подход е изцяло в съгласие с практиката на Европейския

съд по правата на човека относно чл. 6, т. 1 от ЕКПЧ в аспекта на разумната продължителност на наказателното производство и необходимостта от прилагане на компенсаторен механизъм при неспазването ѝ, с цел да се гарантира справедливостта на процеса, а държавата – да изпълни задълженията си, произтичащи от чл. 13 от ЕКПЧ. Ето защо съдът прие, че наказанието на подсъдимия П. М. П. следва да бъде определено по реда на чл. 55 ал. 1 т. 1 от НК- под предвидения за престъплението минимум, в размер на една година лишаване от свобода. За постигане целите на наказанието и за компенсиране на подсъдимия относно неразумния срок на наказателно преследване съдът намира, че не следва да бъде налагано алтернативно кумулативно предвиденото наказание конфискация. В този случай, съобр. разпоредбата на чл. 58а ал. 4 от НК наказанието не подлежи на редукция.

Налице са формалните изисквания на чл. 66 ал. 1 от НК- подсъдимият П.П. не е осъждан, наложеното наказание е в предвидените за приложението на сочения текст граници. Данните за личността му- семейно и трудово ангажиран, преценени и с оглед установеното по делото, че е налице хистоматиен пример за закъсняло правосъдие и неразумна продължителност на наказателното преследване налагат извод, че целите на наказанието- и специалната, и генералната могат да бъдат постигнати и без изолиране на подсъдимия от естествената му среда. По тези съображения настоящият съд отложи изпълнението на наказанието от една година лишаване от свобода с изпитателен срок от три години, считано от влизане на присъдата в сила.

С оглед на постановената осъдителна присъда и на осн. чл. 189 ал.3 от НПК, в тежест на подсъдимия П. следва да бъдат възложени направените по делото разноси в хода на досъдебното производство в размер на 1837,70 лв., които да заплати по сметка на ОД на МВР гр.Пловдив.

Причини за извършване на престъплението- незачитане на установения в страната правов ред, желание за постигане на финансово облагодетелстване на притежавано търговско предприятие за сметка на дължимото към фиска.

Воден от горното, съдът постанови присъдата си.

ОКРЪЖЕН СЪДИЯ: